

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 sierpnia 2012r.,

skargi I. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego z dnia 15 lipca 2010, wydanego w sprawie z wniosku I. B., T. B.,

Z. B., T. B., D. B. i D. B.

przy uczestnictwie T. B. i in. ,

o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą wnioskodawczyni I. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 15 lipca 2010 r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), co oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia. W tym celu, w związku z treścią art. 243 k.p.c., skarżący może powoływać i przedstawiać zarówno dowody, w tym tzw. dowody niedające pewności, jak i inne środki, nieuznawane przez kodeks za dowody, jak np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów itp. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 oraz z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; por. także orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1951 r., C 398/51, OSN 1951, nr 3, poz. 89). Zważyć nadto należy, że skarżący może powoływać się tylko na taką szkodę, która została już wyrządzona na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, a nie na szkodę, która może powstać dopiero w przyszłości (por. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, LEX nr 192046; postanowienie SN z dnia 22 listopada, I CNP 19/05 nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 16; postanowienie SN z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CNP 102/06, nie publ.). Tymczasem

skarżąca stwierdziła jedynie, że wydanie zaskarżonego orzeczenia wyrządziło jej szkodę polegającą na utracie przez nią możliwości nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, skutkiem czego będzie ona musiała ewentualnie dążyć do uregulowania własności tejże nieruchomości w drodze działu spadku i zniesienia współwłasności, a w konsekwencji obciążą ją spłaty na rzecz uczestników postępowania. Sformułowanie to nie wskazuje w żadnej mierze ani na rodzaj szkody, ani też na jej rozmiar, a jedynie na jej przyszły charakter. Nie można także przyjąć, że dla określenia rozmiaru szkody wystarczające jest wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Co więcej nie zostały także zaofiarowane przez skarżącą żadne środki uprawdopodobnienia. Z tych względów nie sposób przyjąć, że wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zostało spełnione.

Skarżąca nie wykazała także, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w trybie skargi kasacyjnej, czy też innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wręcz przeciwnie z analizy dołączonych akt sprawy wynika, że skarga kasacyjna wniesiona przez wnioskodawczynię (k. 601 i 643 a.s.) została odrzucona ze względu na nieuiszczenie opłaty podstawowej. Zatem z uwagi na okoliczność, że od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 lipca 2010 r. przysługiwała skarga kasacyjna (była dopuszczalna), która została wniesiona i odrzucona z uwagi na brak opłaty, to skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Zgodnie bowiem z art. 424^{1a} § 1 k.p.c. od wyroków Sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga nie przysługuje. Należy przy tym zważyć, że „niemożliwość” wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, na podstawie przepisów art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie stanowi „niemożliwości” w sensie faktycznym, ale „niemożliwość” w sensie prawnym, którą należy utożsamiać z szeroko rozumianą niedopuszczalnością środka zaskarżenia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.